

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק י"ח

קונטרס 708

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

הזְהָר וְהַעֲרָב רַב

ה

קודם הגאולה יהיו ראשים שהס"מ ירכב עליהם - לא יהיו ניכרים - בהכרח להכניע א"ע.. יט
עוד מהרה"ק הנ"ל..... יט
רב העיר עם אשה נכריה (מינות) ויאמרו אחריו אין קדוש כמוהו..... יט
עוד מהרה"ק הנ"ל..... כ
כל האדמור"ים יסעו ביחד עם הבעל דבר על קרון, ביקש מבניו שלא יעזרו לדחוף הקרון.. כ
הרה"ק ר' דוד מלעלוב זי"ע..... כא
בדור האחרון יהיו רבי'ס שיסעו בשבת קודש - בהכרח ילכו לקבל פניו מפני פיקוח נפש -
ביקש מבנו שלא יעזור להם על כל פנים..... כא
אפילו צדיקים יהיה להם נסיונות באמונה - העצה לפרסם, שאני אמרתי זה מראש..... כא
בעיקבתא דמשיחא יתפשט האפיקורסות אצל רבנים יותר מפשוטי עם - הפשוט יבוזה את
הרב שנכנסת בו אפיקורסות..... כב
הרה"ק מקאצק והרה"ק מלעכוויטש זי"ע..... כג
אפילו רבי'ס יהיו צריכים רחמים שלא יפלו למינות - זהו חבלי משיח שיצמח אצל כל צד
מינות..... כג
הרה"ק ר' בונם מפרשיסחא זי"ע..... כד
אפילו הצדיקים יהיו נבוכים באמונת המשיח מרוב ההסתר..... כד
דברים הנ"ל בשניי קצת..... כד
הרה"ק הרי"מ מגור..... כה
אם יהיו מנהיגים לפני הגאולה שינטו מדרך השי"ת לפי פשוט, לא ישמעו להם..... כה
אפילו לבושי בגדי לבנים יקשה עליהם האמונה..... כה
הגרי"א זי"ע..... כו
עוון הדור של עיקבתא דמשיחא יהיה שיעמידו דיינים ופרנסים שאינם נוהגים - יתגבר
החוצפה אף בזקנים וגדולי הדור - יתחייבו כליה בעוון התנופה - אך הקדוש ברוך הוא
ירחם עליהם כי לא עשו רק מחמת יראה מבעלי אגרופין..... כו
החתם סופר זי"ע..... כז
בעקבתא דמשיחא יעמדו מנהיגים לישראל בעלי זרוע מהערב רב - אם כן יהיו המנהיגים
חס ושלום אז... שלא יזכר שם ישראל עוד ח"ו - אך קיום היהדות יהיה, שלא יגורו מפניהם
אם יאמרו נגד התורה וקבלת האבות..... כח
אחד מזמני הגאולה היותר בטוחים כשישראל הם בתכלית השפלות שאין למטה ממנו, וזה
על ידי שפלות המנהיגים, ועל ידי זה יביט פני משיחנו..... כט
רבינו הקדוש מסאטמאר זי"ע..... לא
אם החתם סופר אמר כן בימיו אנן מה נענין אבתריה - על ידי התמורה הגדולה אין עצה
אחרת רק לזכות אל הגאולה..... לא
משה רבינו עליו השלום צפה תכלית השפלות של דורות האחרונים עם מלכיהם בראשיהם
ונתיירא מאוד - הקדוש ברוך הוא נחמו שאדרבה על ידי זה יצמח ישועה גדולה..... לא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הרבה מנהיגים אשר בדור הקדוש היו נחשבים עוד לעובדי עבודה זרה, בדור הזה נעשו מנהיגים ורבי'ס.....לג

הדור של עיקבתא דמשיחא יהיה עני ודל ממנהיגי אמת - המנהיגים הרעים הגורמים שכחת התורה - עבור להגדיל ביתם ולחזק כסא ממשלתם מתעים את העם.....לד

המנהיגים הרעים גורמים מכשולות היותר גדולים.....לה

פני הדור של קודם ביאת המשיח.....לו

אף המנהיגים הכשרים יראים מהשפעת העולם.....לו

אין כבוד ה' וטובת הדור לנגד עיניהם.....לז

המנהיגים גורמים כל המכשולות.....לז

הגדולים מושכין את הדור לשיטת הערב רב.....לח

אנשים ריקים נעשו מנהיגי הדור.....לח

עכשיו בעוונותינו הרבים חדל הרועה מלהנהיג, כי הדור מנהיגין אותו לדעתם - בזמן כזה צריך להתבונן בדרכי האבות.....לט

לולא הגדולים היה מציאות להציל רבים מישראל.....לט

כל מה שהגדולים עושים הדור יעשה.....מ

הבעל דבר לעת זקנותו נתחכם ומפתה רק להמנהיג להכשיל על ידו יתר העם.....מ

כל המנהיגים עיניהם אל הדור, ועל ידי זה נשפעים מדעות כוזבות.....מא

על ידי עוון הדור נענשין בסמיות עינים אף המנהיגים הכשרים.....מא

תפלת יעקב אבינו עליו השלום על דורנו, אף על פי שהגדולים יפלו בשכחת התורה, ישארו על כל פנים יהודים פשוטים לפליטה.....מב

בדור האחרון לא יוכלו לידע הנהגה מן המנהיגים, רק מדורות הראשונים.....מג

נבואת ישעיה' על דורנו.....מג

הוי רועי ישראל.....מג

ומי שדבק באשרי הנה, שהוא
כתר וראש של התורה, נאמר בו
והנה פעץ שתול על פלגי מים,
והנה עץ חיים, שנאמר בו ועלהו
לא יבול, וזה תקון ראשון.

השני בשיר זה חכמה, שר י',
ושלש יודיים הן י' י' י', והם
ראש וסוף ואמצע של האות י',
והם רמזים בשם נסתר שהוא
יוד ה"י וא"ו ה"י. באלו השלש
שבח דוד המלך את בת המלך.
זהו שכתוב שיר למעלות, לי
מעלות הן ודאי, אותן שלשים
דרגות שבהם הבת עולה לאב.
בחמשה נימין של כנור, שהם
חמש אצטרות שהזכיר חמש
פעמים יהו"ה במזמור הנה,
אחד - עזרי מעם יהו"ה, ב' -
יהו"ה שמרך, ג' - יהו"ה צלך,
ד' - יהו"ה ישמרך מכל רע, ה'
- יהו"ה ישמר צאתך ובואך.
ובהם המלך אומר לכלה, צהלי
קולך בת גלים, בת עשרה
גלגלים, שעולה בהם יוד ה"א
וא"ו ה"א בעשרה מיני נגונים.
ובארבע חיות שעולה יהו"ה,
בשיר פשוט, כפול, משלש,
מרבע, שהוא יהו"ה, שקולו
עולה בגלי הים, וגלי הים
שלמעלה הם עשרה גלגלים,
ועליהם נאמר ידיו גלילי זהב
ממלאים בפרשיש, בשתי
זרועות הבת.

ובהם ששה פרקים, והם שש
דרגות של הפסא, שש מעלות
לפסא, וכשעולה בהם ו',
יתעוררו אליו לקבל אותו
השרפים בכנפיהם. זהו שכתוב
שרפים עומדים ממעל לו שש
כנפים וגומר, ומי שעולה על
כנפיהם ופורח בהם הוא ו',
כולל שש תבות היחוד של שמע

ומאן דאתדבק בהאי אשרי, דאיהו כתרא
ורישא דאורייתא, אתמר ביה (תהלים א)
והנה פעץ שתול על פלגי מים, ודא עץ
חיים, דאתמר ביה ועלהו לא יבול, והאי
תקונא קדמאה.

התנינא בשיר דא חכמה, שר י', ותלת יודיים
אנון י' י' י', ואינון רישא וסופא
ואמצעיתא דאת י', ואינון רמזין בשמא סתים
דאיהו יוד ה"י וא"ו ה"י, באלין תלת שבח
דוד מלפא לברתא דמלפא, הדא הוא
דכתיב (תהלים קכא א) שיר למעלות, לי מעלות
אינון ודאי, אינון תלתין דרגין, דבהון ברתא
סלקא לגבי אבא.

בחמש נימין דכנור, דאינון חמש אצטרות
דאדפיר חמש זמנין יהו"ה בהאי
מזמור, חד עזרי מעם יי', ב' יי' שמרך, ג'
יי' צלך, ד' יי' ישמרך מכל רע, ה' יי' ישמר
צאתך ובואך, ובהון מלפא אמר לגבי כלה,
צהלי קולך בת גלים (ישעיהו י ל). בת עשרה
גלגלים, דסליק בהון יוד ה"א וא"ו ה"א,
בעשרה מיני נגונין.

ובארבע חיון דסליק יהו"ה, בשיר פשוט,
כפול, משולש, מרובע, דאיהו
יהו"ה, דקולו סלקא בגלי זמא, וגלי זמא
דלעילא אינון עשרה גלגלין, ועליהו
אתמר (שיר ה יד) ידיו גלילי זהב ממלאים
בפרשיש, בתרין זרועין דברתא.

ובהון שית פרקין, ואינון שית דרגין דכרסיא,
שש מעלות לפסא, וכד סליק ו' בהון,
יתעורון לגביה לקבלא ליה שרפים בגדפיהו,
הדא הוא דכתיב (ישעיהו ו ב) שרפים עומדים
ממעל לו שש כנפים וגומר, ומאן דסליק על
גדפיהו ופרח בהון איהו ו', כליל שית תיבין דיחודא שמע ישראל,

ובגניניה אתמר (קהלת יב) כי עוף השמים וגומר. וכר סלקא ברפא סלקא בתרין דרועוי דאינון חסד וגבורה, דבהון שית פרקין דאיהו ו', ורזא דמלה שמאלו תחת לראשי וימינו תחתבקני (שיר ב ו).

ישראל, ובגללו נאמר כי עוף השמים וגומר. ובשעורה הפת, עולה בשתי זרועותיו שהם חסד וגבורה, שבהם ששה פרקים שהוא ו', וסוד הדבר - שמאלו תחת לראשי וימינו תחתבקני.

כר סלקא האי שיר, סלקא בשית תיבין דאינון שמע ישראל וגומר, וכד נחתא, נחתא בשית, דאינון ברופ שם כבוד מלכותו לעולם ועד, ונגונא כד סליק סליק בשית, וכד מאיף מאיף בשית, ועלייהו אתמר (סם ה) שוקיו עמודי שש.

בשעורה השיר הזה, עולה בשש תבות, שהן שמע ישראל וגומר, וכשירד, יורד בשש, שהם ברופ שם כבוד מלכותו לעולם ועד, והגון בשעולה, עולה בשש, וכשירד, יורד בשש, ועליהם נאמר שוקיו עמודי שש.

ועשרה גלגלין אינון י', דאינון לקבל עשר אצבעעאן דבטשין בנגונא, חמש בחמש, ואינון ה"ה, דסלקין בי' בשית דרגין דאיהו ו', ביה סלקין ונחתין, ואיהו כגוונא דסלם, דאתמר ביה (בראשית כח יב) והנה סלם מצב ארצה וגומר, והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו, וכלא יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ו' דוד מנגן ביד (שמואל א יט ט), ו' איהו גופא, גדפוי ה"ה, רישא דיליה י', ביה סליק קלא דנגונא.

ועשרה גלגלים הם י', שהם כנגד עשר אצבעות שמפיים בנגון, חמש בחמש, והם ה"ה, שעולים בי' בשש דרגות שהוא ו', בו עולים ויורדים, והוא כמו הסלם שנאמר בו והנה סלם מצב ארצה וגומר, והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו, והכל יהוה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, י"ד, ודוד מנגן ביד, ו' הוא גוף, כנפיו ה"ה, ראשו י', בו עולה קול הנגון.

ועוד ו' איהי מנרתא, ה' ה' שלשה קני מנורה מצדה האחת וגומר (שמות כה לב), ו' מנורה באמצע, גר על רישיה י', כד שריא באת ו' אתעביד ז', ורזא דמלה יאירו שבעת הנרות (במדבר ח ב).

ועוד ו' היא מנורה, שלשה קני מנורה מצדה האחת וגומר, ו' מנורה באמצע, גר על ראשו י', כששורה באות ו' נעשה ז', וסוד הדבר - יאירו שבעת הנרות.

קבל מנרתא דאיהו ו', ושית קני מנרתא דאינון ה' ה', שית ווי"ן, ורזא דמלה שבעה ושבעה מוצקות (זכריה ד ב), עד דסלקין לי"ד, דאיהו יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ודא איהו ודוד מנגן ביד, י"ד לקבל י"ד, וסלקא ה' באת ו', ולבתר סליק ו' בי', שית זמנין עשר, עד דסליק לשתיין, ואינון אתון דהדבקות בקריאת שמע,

כנגד המנורה שהיא ו', וששה קני המנורה שהם ה' ה', שש ווי"ן, וסוד הדבר - שבעה ושבעה מוצקות, עד שעולים לי"ד, שהוא יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וזהו ודוד מנגן ביד, י"ד כנגד י"ד, ועולה ה' באות ו', ואחר כך עולה ו' בי' שש פעמים עשר, עד שעולה לששים, והם אותיות הדבקות בקריאת שמע, שבשכילם נאמר

זמנין עשר, עד דסליק לשתיין, ואינון אתון דהדבקות בקריאת שמע,

דבגינייהו אתמר כל המשים ריוח בין הדבקים
מצננים (דף כח ע"א) ליה גיהנם, ושלמה עלייהו
אמר (שיר ג ז) הנה מטתו של שלמה ששים
גבורים סביב לה, ואינון נטרין (ג"א
נמלין) ערסיה, ולקבלייהו (שם ו ח) ששים המה
מלכות, אלין דכורין, ואלין נוקבין, אלין
דקריאת שמע דתקין משה דכורין, אלין
דשלמה נוקבין, ואלין בית קבול לאלין, דרגין
דשלמה אינון בית קבול לדרגין דמשה, וכד
מתחברן פלא פאחד, שלמ"ה אתהפך
למ"שה.

כל המשים רוח בין הדבקים
מצננים לו גיהנם, ושלמה אמר
עליהם, הנה מטתו של שלמה
ששים גבורים סביב לה, והם
שומרים [ס"א נוטלים] את מטתו,
וכנגדם ששים המה מלכות, אלו
זכרים - ואלו נקבות, אלו של
קריאת שמע שתקן משה -
זכרים, אלו של שלמה - נקבות,
ואלו בית קבול לאלה, הדרגות
של שלמה הן בית קבול לדרגות
של משה, וכשמתחברים הכל
כאחד, שלמ"ה מתהפך למ"שה.
בתקונים של ארבע האותיות
נתקן השיר, ועליהן נאמר והנה
מלאכי אלהים וגומר, עלים -
שמים, והן י"ה, וירדים - שמים,
והן ו"ה, וכן גלגלי הים עולים
בעשר, והן יו"ד ה"א וא"ו ה"א,
וארבע חיות, כשעולה הבת
בשיר, הנשר נוטל י' בפה ועל
ראשה, ו' בגוף, ה"ה בכנפיה,
אדם יו"ד ה"א וא"ו ה"א רוכב
על הכל. ודמות פניהם פני אדם,
זה עולה על הכל, ופני אריה אל
הימין לארבעתם, זה יהו"ה,
ופני שור ופני נשר, הם מרפכה
לשם של יהו"ה, ואדם על הכל.
בזמן שהיא עולה בכל התקונים
הללו, היא משבח אותה. זהו
שכתוב פחוט השני שפתותיה
ומדברך נאווה. הרי שני מיני
נגונים ששבח דוד המלך -
באשרי בשיר.

בתיקונים דארבע אתון אתקן שיר, ועלייהו
אתמר והנה מלאכי אלהים וגומר,
סלקין תרין ואינון י"ה, ונחתין תרין ואינון
ו"ה, וכן גלגלי ימא סלקין בעשר, ואינון יו"ד
ה"א וא"ו ה"א, וארבע חיוון, פד סלקא ברתא
בשיר, נשרא נטיל י' בפומא ועל רישהא, ו'
בגופא, ה"ה בגדפהא, אדם יו"ד ה"א וא"ו
ה"א רכיב על פלא, ודמות פניהם פני אדם,
דא סליק על פלא, ופני אריה אל הימין
לארבעתם דא יהו"ה, ופני שור, ופני נשר,
אינון מרפכה לשמא דיהו"ה, ואדם על פלא.
בזמנא דאיהי סלקא בכל אלין תקונין, איהו
משבח לה, הדא הוא דכתיב (שם ד
פחוט השני שפתותיה ומדברך נאווה, הא
תרין מיני נגונין דשבח דוד מלפא, באשרי
בשיר.

שירישי בכרכה, וזו השכינה
העליונה, ועליה נאמר ברכי
נפשי את יהו"ה, מזו נתנה
כאדם נשמת חיים שנאמר בה
חמשה תקונים. מה הקדוש
ברוך הוא זן את כל העולם, כף
הנשמה זנה את כל הגוף. מה
הקדוש ברוך הוא רואה ואינו
נראית,

תליתאה בכרכה ודא שכנינתא עלאה, ועלה
אתמר (תהלים קג א) ברכי נפשי את יי',
מהאי אתייהיבת בבר נש נשמת חיים, דאתמר
בה חמשה תקונין, מה הקדוש ברוך הוא זן
פל עלמא, הכי נשמתא זנת פל גופא, מה
הקדוש ברוך הוא רואה ואינו נראה, הכי נשמתא רואה ואינה נראית,

מה הקדוש ברוך הוא יושב בחדרי חדרים, הכי נשמתא יושבת בחדרי חדרים, מה הקדוש ברוך הוא מלא כל העולם הכי נשמתא מלאה את כל הגוף, מה הקדוש ברוך הוא דן את כל העולם, הכי נשמתא דנה את גופא, ורזא דנשמתא דאיהי שוה לקודשא בריך הוא, דא בינה, מ"י, ועלה אתמר (ישעיה מ כה) ואל מי תדמיוני ואשוה, אל מי ודאי, והא אוקמוהו מארי מתניתין, חמשה דברים אליו, חמשה ודאי, בגין דאינון מסטרא דה' עלאה.

נראה, כף הנשמה רואה ואינה נראית. מה הקדוש ברוך הוא יושב בחדרי חדרים, כף הנשמה יושבת בחדרי חדרים. מה הקדוש ברוך הוא מלא כל העולם, כף הנשמה מלאה את כל הגוף. מה הקדוש ברוך הוא דן את כל העולם, כף הנשמה דנה את הגוף. וסוד הנשמה שיהי שוה לקדוש ברוך הוא, זו בינה, מ"י, ועליה נאמר ואל מי תדמיוני ואשוה, אל מ"י ודאי, והרי פרושהו בעלי המשנה חמשה דברים אלו, חמשה ודאי, משום שהם מצד ה' העליונה.

אינון פלהו תקונין בלב, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין הלב מבין, הלב רואה, הלב שומע, הא תלת, ה' איהי חמש, ורוחא דפומא דסליק בה קלא ואמירה ודבורא דא ו', ערקין דלבא אינון פחילין בטר מלכהון, ורזא דמלה (יחזקאל א יב) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, הכי מתנהגין ערקין דלבא לגפי רוחא הרי לך רוח בלב, דנפיק מאזן שמאלא דלבא, ואיהו הוה רוח צפונית דבטש בכנור דדוד, ובהאי רוחא הוה בטש בחמש גימין דכנור, דאינון חמש פנפי ריאה, ובקנה סליק קול דלבא, ואיהו אש אוכלא, מאודנא ימינא דלבא דאיהי פלפי כבד, ומגיה נפיק דבור, הדא הוא דכתיב (ירמיה כג כט) הלא כה דברי פאש, ואי לאו פנפי ריאה דנשבין על לבא, הוה אוקיד כל גופא, מחשבה בלבא ודא י', דה' ה' אנון אמירה ודבורא, ו' קלא כליל פלא.

והם פלם תקונים בלב, כמו שבארוהו בעלי המשנה, הלב מבין, הלב רואה, הלב שומע - הרי שלש. ה' היא חמש, הכל ורוח הפה שעולה בו קול ואמירה ודבור, זה ו', עורקי הלב הם כמו חילים אחר מלפם, וסוד הדבר - אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, כף מתנהגים עורקי הלב אל הרוח, הרי לך רוח בלב, שייצא מאזן שמאל של הלב, והיא היתה הרוח הצפונית שהכיתה בכנור דוד, וברוח הזו היה מפה בחמשת הנמים של הכנור, שהם חמש פנפי ריאה, ובקנה עולה הקול ללב, והיא אש אוכלת, מאזן ימין של הלב שהיא פלפי כבד, וממנו יוצא הדבור, זהו שפתיב הלא כה דברי פאש, ואם לא פנפי הראה שנושבות על הלב, היה שורף כל הגוף. המחשבה בלב, וזה י', שה' ה' הם אמירה ודבור, ו' קול פולל הכל.

רביעאה במזמור, ודא הוא דרועא ימינא, הדא הוא דכתיב (תהלים צח א) מזמור שירו ליני' שיר חדש פי נפלאות עשה הושיעה לו ימינו, ועלה אתמר (שם טו ט) הושיעה ימינך, ליהוה שיר חדש פי נפלאות עשה הושיעה לו ימינו, ועליה נאמר הושיעה ימינך, והוא בגלות

רביעי' במזמור, וזהו הוא זרוע ימין. זהו שפתיב מזמור שירו

עם השכינה, והוא תומך אותה, וסוד הדבר - וזרוע יהו"ה על מי נגלתה, ובו שבועת הגאולה. זהו שכתוב נשבע יהו"ה בימינו וכו' וזרוע עזו, ועוד, חי יהו"ה שכבי עד הבקר.

וְדַמָּה נִקְרָאת זְרוּעַ יְהוּ"ה? מִשּׁוֹם שֶׁבִכְף הַיָּד בּוֹ י', חֲמֵשׁ אֲצִבְעוֹת ה', הַקְּנָה שֶׁל הַיָּמִין שֶׁהיא הַזְרוּעַ, ו' הַכֶּתֶף, בּוֹ ה', וְזֶה הַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי שֶׁנִּקְשֵׁר בְּיָמִין, לְהִקִּים בּוֹ שְׂכִינָה בְּגִלּוֹת, וּמִשָּׁה שֶׁהיא הַדְּמוּת שֶׁל הַעֲמוּד הָאֲמִצְעִי, נֶאֱמַר בּוֹ (ישעיה סג) מוֹלִיף לַיָּמִין מִשָּׁה זְרוּעַ תִּפְאֶרְתּוֹ. וְהוא בּוֹקֵעַ אֶת מִי הַתּוֹרָה לְזַרַע אֲבָרָהִם, שֶׁהוא יָמִין, לְהִיּוֹת לוֹ שֵׁם עוֹלָם, וְנִקְשֵׁר בְּה' שֶׁל אֲבָרָהִם, שֶׁהוא חֲמִשֵּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה, וְכֵּן הַשְׁתַּלֵּם מִשָּׁה, וּמִיָּד מִשָּׁהשְׁתַּלֵּם נִגְלַתָּה עֲלָיו הַיָּמִין, וְזֶהוּ זְרוּעַ יְהוּ"ה עַל מִי נִגְלַתָּה.

הַחֲמִישֵׁי בְּנֵגוּן, מִשּׁוֹם שֶׁהִנְגוּן הַזֶּה עוֹלוֹת מִמֶּנּוּ כְּמֵה נִגְיָנוֹת, עֲלָמוֹת מִצַּד הַשְּׂמָאל, שֶׁמִּשָּׁם רִיחַ צְפוֹן הֵיחָה יוֹרֶדֶת כְּכִנּוֹר דָּוִד וְהֵיחָה מִנְּגוֹן מֵאֲלֵיו. זֶהוּ שְׂכָתוֹב וְהֵיחָה כְּנֵגַן הַמִּנְגֵן וְגוֹמֵר. וּמִשָּׁם יוֹצְאִים רְעָמִים. זֶהוּ שְׂכָתוֹב וְרַעַם גְּבוּרוֹתָיו מִי יִתְבוֹנֵן, וּמִשָּׁם רַעַה הַתְּרַעְעָה הָאֲרֶץ בְּתוֹרְעָה, מִצַּד שֶׁל מִטָּה כְּלָפִי חֶסֶד, מוֹט הַתְּמוּטְטָה אֲרֶץ בְּתַקִּיעָה, פּוֹר הַתְּפוּרְרָה אֲרֶץ בְּשִׁבְרִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁלִּשְׁת הָאֲבוֹת מִתְקַשְּׂרִים עִם גְּבוּרָה, וְנַעֲשִׂים בָּהּ תְּרוּעָה שְׁבָרִים תְּקִיעָה, וּבִהֵם רַעַה הַתְּרַעְעָה וְגוֹמֵר, וְזֶה הֵיחָה כְּסוֹף הַיָּמִים, וְכָל הָאוֹתוֹת הַלְלוּ יְהוּי בְּאֲרֶץ יִשְׂרָאֵל, מִשּׁוֹם שֶׁשֶׁם כְּבוֹדוֹ, שֶׁשֶׁם קְבוּרִים הָאֲבוֹת.

וְאִיהוּ בְּגִלּוֹתָא עִם שְׂכִינְתָא, וְאִיהוּ תְּמִיד לָהּ, וְזֶהוּ דְמָלָה (ישעיה נג א) וְזְרוּעַ יְי' עַל מִי נִגְלַתָּה, וְכֵּינָה אֲוִמָּאָה דְּפוּרְקָנָא, הַדָּא הוּא דְכֶתִיב (שם סב ח) נִשְׁבַּע יְי' בְּיָמֵינוּ וּבְזְרוּעַ עֲזוֹ, וְעוֹד (רות ג יג) חֵי יְי' שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר.

וְאִמָּא' אֲתִקְרִי זְרוּעַ יְי', בְּגִין דְכַף הַיָּד בִּיהַי י', חֲמֵשׁ אֲצִבְעָאן ה', קְנָה דִימִינָא דְאִיהוּ דְרוּעָא ו', כֶּתֶף בִּיהַי ה', וְדָא עֲמוּדָא דְאֲמִצְעִיתָא דְאֲתִקְשֵׁר בְּיָמִינָא, לְאֲקָמָא בִּיהַי שְׂכִינְתָא בְּגִלּוֹתָא, וּמִשָּׁה דְאִיהוּ דִּיּוֹקָנָא דְעֲמוּדָא דְאֲמִצְעִיתָא, אֲתִמַּר בִּיהַי (ישעיה סג יב) מוֹלִיף לַיָּמִין מִשָּׁה זְרוּעַ תִּפְאֶרְתּוֹ, וְאִיהוּ בּוֹקֵעַ מִיָּא דְאוֹרִייתָא לְגַבֵּי זְרַע אֲבָרָהִם דְאִיהוּ יָמִינָא, לְמַהוּי לִיהַי שֵׁם עוֹלָם, (דף כח ע"ב) וְאֲתִקְשֵׁר בְּה' דְאֲבָרָהִם, דְאִיהוּ חֲמִשֵּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, וְכֵּן אֲשַׁתְּלִים מִשָּׁה, וּמִיָּד דְאֲשַׁתְּלִים אֲתַגְלִיא עֲלֵיהַי יָמִינָא, וְדָא הוּא (ישעיה נג א) וְזְרוּעַ יְי' עַל מִי נִגְלַתָּה.

חֲמִשָּׁאָה בְּנֵגוּן, בְּגִין דְהֵיא נִיגוּן סְלִיק מְנִיָּה כְּמֵה נִגְיָנוֹת, עוֹלִימֵן מִסְטָרָא דְשְׂמָאֵלָא, דְמִתְמַן רִיחַ צְפוֹן הֵיחָה נְחֵתָא כְּכִנּוֹר דָּוִד וְהֵיחָה מִנְּגוֹן מֵאֲלֵיו, הַדָּא הוּא דְכֶתִיב (מלכים ב ג טו) וְהֵיחָה כְּנֵגַן הַמִּנְגֵן וְגוֹמֵר.

וּמִתְמַן רְעָמִין נְפִקִין, הַדָּא הוּא דְכֶתִיב (איוב כו יד) וְרַעַם גְּבוּרוֹתָיו מִי יִתְבוֹנֵן, וּמִתְמַן (ישעיה כד יט) רַעַה הַתְּרַעְעָה הָאֲרֶץ בְּתוֹרְעָה, מִסְטָרָא דְמִטָּה כְּלָפִי חֶסֶד, מוֹט הַתְּמוּטְטָה אֲרֶץ בְּתַקִּיעָה, פּוֹר הַתְּפוּרְרָה אֲרֶץ בְּשִׁבְרִים, בְּהֵהוּא זְמַנָּא תַּלְת אֲבָהֵן מִתְקַשְּׂרִין בְּגְבוּרָה, וְאֲתַעֲבִידוּ בְּהַי תְּרוּעָה שְׁבָרִים תְּקִיעָה, וּבִהוּן רַעַה הַתְּרַעְעָה וְגוֹמֵר, וְדָא יְהֵא כְּסוֹף יוּמִיא, וְכָל אֲתִין אֲלִין בְּאַרְעָא דִישְׂרָאֵל יְהוּן, בְּגִין דְתַמָּן חֲבֵרוֹן דְאֲבָהֵן תְּמַן קְבוּרִים.

הששי הללויה הללוהו, וזה ה"ו, עליו נאמר ליל שמורים הוא ליהו"ה, וזהו העמוד האמצעי, וסוד הדבר - השמייעו הללו, ואמרו הושע יהו"ה את עמך את שארית ישראל, לקיים את הכתוב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו גפלאות.

וסוד הדבר - מ"ה ש"היה ה"וא ש"היה, ובו מ"מכון ש"בתו ה"שגית, משום שהוא הדמות של העמוד האמצעי. באותו זמן מתקיים סוד המשנה שאמר, אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש, שהינו האלף החמישי, ושורפים בתחלת שש, שהוא האלף הששי.

וכדי שלא יפרידו בין שש, שהוא העמוד האמצעי, ובין שבע, שהיא בת זוגו, צריך לבער שאור וחמץ, שהם ערב רב, שלא יראו בין שש, שהוא ו', ובין שבע, שנאמר בה שבע ביום הללתיך, משום שערב רב הפרידו בין שש לשבע במתן תורה, כמו שנאמר וירא העם כי בשש משה, ופרשוהו בשש, בשש השעות הללו עשו את העגל, והפרידו בין ו"ה, שהם שש לשבע, כך יפריד אותם הקדוש ברוך הוא בין שש לשבע.

שבגדרם היתה מצה פרוסה לחם עני, עני ודאי, ובאותו זמן תהיה שלמה, כמו שכתבתי שהיא מצה שלמה. זהו שכתוב והיה אור הלבנה כאור החמה, ולמה היתה מצה פרוסה? משום שהסתלק מנה ו', הרגל שלה, להיות בו כמו מצוה, ומצה פרוסה נשארה ד', ומשום זה מצה פרוסה ד', מצה שלמה ה'.

פרוסה ד', מצה שלימה ה', ובגין דא אמרין הלל גמור והלל שאינו

שתיתאה הללויה הללוהו ודא ה"ו, עליה אתמר (שמות יב מב) ליל שמורים הוא ליי', ודא איהו עמודא דאמצעייתא, ורזא דמלה (ירמיה לא ו) השמייעו הללו, ואמרו הושע יי' את עמך את שארית ישראל, לקיים קרא (מיכה ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו גפלאות.

ורוא דמלה (קהלת א ט) מ"ה ש"היה ה"וא ש"היה, וביה (תהלים לג יד) מ"מכון ש"בתו ה"שגית, בגין דאיהו דיוקנא דעמודא דאמצעייתא, בההוא זמנא אתקיים רזא דמתניתין דאמר אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש דהיינו אלף חמשאה, ושורפין בתחלת שש דאיהו אלף שתיתאה.

ובגין דלא יפרישו בין שש דאיהו עמודא דאמצעייתא, ובין שבע דאיהו בת זוגיה, צריך לבערא שאור וחמץ דאינון ערב רב, דלא יתחזיין בין שש דאיהו ו', ובין שבע דאתמר בה (שם קיט קסד) שבע ביום הללתיך, בגין דערב רב אפרישו בין שש לשבע במתן תורה, פמה דאת אמר (שמות לב א) וירא העם כי בשש משה, ואוקמוהו בשש, באלין שית שעתין עבדו ית עגלא, ואפרישו בין ו"ה דאינון שש לשבע, הכי יפריש לון קודשא בריך הוא בין שש לשבע.

דבגנייהו הות מצה פרוסה לחם עני עני ודאי, ובההוא זמנא תהא שלימה בגוונא דחברתה דאיהי מצה שלימה, הדא הוא דכתיב (ישעיה ל כו) והיה אור הלבנה כאור החמה, ואמאי הות מצה פרוסה, בגין דאסתלק מנה ו' רגל דילה למהוי ביה כמצוה, ומצה פרוסה אשתארת ד', ובגין דא מצה פרוסה ד', מצה שלימה ה', ובגין דא אמרין הלל גמור והלל שאינו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (ספח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂפָכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂפָכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

שְׁלַח עֲרוֹךְ הַלְכוֹת שֶׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מחלק לכל שבִּתות הַשָּׁנָה

צא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על א"ח וי"ד

מכון 'הלכות שבת השנתית' - ללימוד כל אי"ח 'הלכות שבת' במעגל כל שבִּתות השנה
שָׁעַל דְּרַי מְפַעֵל עוֹלָמִי לְלִמּוּד שׁוֹלְחַן עֲרוֹךְ מְחַבֵּר עִם רַמְ"א
עֲשֵׂי וְעִבְרִית עִם לִי שְׂמֵחָה וְדַרְשָׁה לְמִשְׁמַח עִם דְּרַי שְׁלֵמִי מִן הַרְחֵק בְּתַלְמֵי קַמְלָה כָּל שֶׁבֶת חֹמֶה

ע"י רבינו יוסף קארו
 רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל ספר "ש"ת"ק
 רב פאנוב
 ז"ל

ע"י רבינו משה אריה
 רבינו משה אריה זצ"ל
 בעל ספר "ש"ת"ק
 רב פאנוב
 ז"ל

מכון 'הלכות שבת השנתית' - ללימוד כל אי"ח 'הלכות שבת' במעגל כל שבִּתות השנה
שָׁעַל דְּרַי מְפַעֵל עוֹלָמִי לְלִמּוּד שׁוֹלְחַן עֲרוֹךְ מְחַבֵּר עִם רַמְ"א
עֲשֵׂי וְעִבְרִית עִם לִי שְׂמֵחָה וְדַרְשָׁה לְמִשְׁמַח עִם דְּרַי שְׁלֵמִי מִן הַרְחֵק בְּתַלְמֵי קַמְלָה כָּל שֶׁבֶת חֹמֶה

אמר רחב"א אמר רבי יוחנן כל המשרה שבת כהלכתו
איכילו עובדי עבודה זרה כדור אנוש מוחליין לו

ג' ציון
ה' בראשית

הלכות שבת השנתית
לימוד שולחן ערוך הלכות שבת
לכל שבִּתות השנה - עמוד אחד ליום
חיובא ומיא לרווח ולחור לדעת הלכות שבת. ולעבוד
עליהם במחוח בעט אחת בשנה. (ספר חסידים)

קודם ללימוד יאמר: הני רוצה ללמוד. קדי שיבאי תלמודי לדי משה. ולידי מרות ישראל. ולידי דרית תורה.
 בתריני עשיה לשם חורר קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהודה וקשם ארביי מתקדמים יאהרתי
 על ידי העולם ברחיילו וקרימו בחיובא שלימ בשם כל ישראל.

א. לפיכך חבבים ולחוקן הקהות אפילו בביתו של עובד כבשים אומר כיון ולצורך מחובר הוא אתה עשו כן לא ישקעם בבנין. הגה: ויש (כ"ח):

ב. אם בני עובד כובשים לישראל את השבת באיבוד מבין החמשים שאלו נכסו בו. הגה: מרוב אם התנה ישראל עם אינו יהודי שלא לעשות לו מלאכה בשבת והעובד כובשים עשאה בעל כרחו למהר להשלים מלאכתו אין לחוש (מרדכי) ויש פוקי מי שסוף רובו בני ישראל ויהי ויעין לקבן (ספר חסידים):

ג. מלאכת חורטא אפילו במטלטלין כגון טעמית הדיעה לישראל ירעה סמו מלאכת מחובי:

ד. אם שכי אינו יהודי לשבת או לעשות שיטובו לו או שיארונו לו בבר חרי זה חובה ואעור משבת כאילו קצץ עץ שיטובו לו סמו או שיארונו לו בבר עשה ככל על שריצה הוא שלא יחשוב עמו יום יום וזאת יעשה המלאכה בבית ישראל ויש מי שיש אשורר בשבוע אתי יהודי לזמן. הגה: ודוקא ששכרו למלאכה מיוחדת כגון בנין לא יארו או ספר לכתוב אבל ששכרו ללמוד המלאכה שישטרוך תוך זמן השבירות למילי עלמא אסור (בית יוסף) וכמו שיבאר סוף סימן קכ"ז):

ה. יהודי חתן מבט ומשמרי לו אינו יהודי לקבל מבט בשבת מותר או הוא בקבלת דרישי שאמר לו למשבתה הוא ודרישי אוקן אך כן וכן. הגה: וכן יוכל להשכיר הכנס ללל השבת לאינו יהודי והוא יהודי יאמר הריחן של שבתת לעצמו ולא חייבתינן האירוב לצורך ישראל הוא עשה דרמקום ספרא בו הוא גונא אל חשש (בית יוסף) וישאל הממונה על מטבע של מלך דניו הממונה על הכנסת הארץ על מי ששומעין קול בשבת בתראה המטבע (הנהגה חייבתי קפ"ו) ויענין לקבן סימן קכ"ב ודורר של ישא ישראל הוא האינו יהודי שבתת ששומעין מלאכתו במטבע או בחבלו הכנס (מרדכי קרוק אגם דריש):

ו. אפילו מרוחן או חורר אם השמיים שמו אור שנה ותמימים חובר על ידי כן שאין רובו לשכור שפועלים אלא להשמיים וכן אם מנוח רוב אנשי אותו המקום להשמיים או ליחנם באריות מרוב להשמיים לאינו יהודי או ליחנם לו באריות. הגה: ואפילו במקום האסור אין המרוח או החורר של ישראל רק שכרם מאינו יהודי חורר והשמיים לאינו יהודי שיר דאין שם ישראל נקרא עליו (אור זרוע בשם אגוניים) וכן אם יש מרוחן בבית דירה אין הרוחן במרוחן רק אותן שבביתו והם יודעים ששכרו האינו יהודי שיר (בית יוסף בשם מהרי"א דריש אור זרוע) ואם עבר והשכירו במקום האסור יש אומרים ששכרו מותר (בית יוסף בשם האגוניים) ויש אומרים שאסור (מרדכי קרוק אגם דריש כ"ד עוקר) (ועיין לקבן סימן קמ"ד):

סדר הלימוד לשבת פ' בראשית

הלכות שבת

סימן רמב - לחזור בכבוד שבת, ובו סעיף אחד

א. אפילו מי שצריך לאחורים או יש לו מעט משלו צריך לרוח עצמו לכבד את השבת ולא אחר שעה שובק חול ולא הצטרף לביתו אלא למי שהשעה דחוקה לו ביותר על כן צריך לעצמו כשאר ימים כדי לכבד השבת מתקנה עורא שיהיו מכבדים בביתו בחמישי בשבת מפני שחור ימים כדי לכבד השבת כמי שיעור חלה בבית לעשות מהם חלמים לבצע עדי ששבת ויום טוב (סוף פסחריז ויש ספספ ראש השנה) והוא מכבוד שבת ויום טוב ואין לשנות. יש שכתבו שבמקום מקומות נהגו לאכול מוליתא שקרוין שמיטיא כילוי שבת וכי למן שיהיה מכוסה למעלה ולמטה (מהרי"ל) ולא ראיתי לרש"י (להל):

סימן רמב - דין המשכיר שדה ומרווח לזנות, ובו ב' סעיפים

א. לא ישכיר אדם מרווח שלו לאינו יהודי משנה עליו על שמו ואינו יהודי זה עשאה על מלאכה בו כשבת דרמה מרווח לאו אריותו (פרוס אר"ה הוא השובד ליתק חלק ספס שייכח לעליו) עבד האמי שכל הריח של ישראל ושכר את האינו יהודי כבן כיון ליום ששמו ואינו יהודי זה עשאה על מלאכה בשליחתו של ישראל אלא שדה מותר שכן דרך לקבל שדה באריותו ואין על שירעיה שחא של ישראל אומרים האינו יהודי לקחה באריותו ולעצמו הוא עבד או חורר ועוד כן מרווח ודרישי ידע שדה. הגה: ואין על מי שלא לקחה האינו יהודי רק ללשיל או לרביע ויש לישראל אהיה מבט שאינו יהודי לזכר בשבת שדה האינו יהודי אריותו דנשמה עובד (בית יוסף בשם שיימינו קרוק ו' ובית יוסף סימן קמ"ח בשם מהר"ם):

ב. סמן רמב - איזו מלאכת יבול לאינו יהודי לעשות בקרי ישראל, ובו ג' סעיפים

א. סוף ארעס (פרווש מתנה) עם האינו יהודי על המלאכה וקוצץ דמים חואני יהודי עשה לעצמו ואין על מי שרעה עשה בשבת מותר במה דברים אמורים כבשנה שאין מכירים הכל שוד המלאכה הנעשית בשבת של ישראל היא אבל אם היתה דיעוה ומתורטמת אמור שרעהא את האינו יהודי עסקא ודע שקצץ ואמרי שלעזמי שכר האינו יהודי לעשות לו מלאכה בשבת למיכר המוסק עם האינו יהודי לבנות לו הצידו או כותלו או לקצור לו שרעה אם היתה המלאכה במדינת או בתוך התחום אמור לו להניחה לעשות לו מלאכה בשבת מפני דרואים שאינם יודעים שספס. הגה: ואפילו אם דר כהן השובד כובשים יש לחוש לאריותם הבאים עם או לבני ביתו שיחשדו אותו (בית יוסף בשם מהר"ם אשכנזיים) ואם היתה המלאכה חוץ לתחום רגם אין עדי אריות בתוך תחומם של מקום שערשים בו מלאכה מותר ועובד כובשים שהכסים אן של ישראל לדידי שרעה (ועיין לקבן סימן קל"ד):

הנה מוכא כספי' שלחן ערוך שבת מוחליין קולא שפוחת חשקה. סמו שתי ימים. כי יאמר לו חתמה עסקא על שפוחת חשקה. וכן לקרעם כפייה בקפיה ובכפיה פנישוחת. וקפי' שפוחת דרישי. וקנה את עצמה לזנות מי שלא מכא' לו, כי לימוד 'לעבוד בכל' אתי' שאינו מיוחד לקפיהו' סעיפים ודרישי. וקנה את עצמה לזנות מי שלא מכא' לו, כי לימוד 'לעבוד בכל' אתי' שאינו מיוחד לקפיהו' וק' העוקנה את הרקיעים

ג' ציון א' - שבת פרשת בראשית [1]

